

[Socialministeren]

af de ydelser, vi har kunnet give efter bistandslovens § 48, og det har også været givet tidligere til mennesker, der havde indkomster, der satte dem i stand til at klare det.

Det, der er vores problem her, når vi skal økonomisere med de offentlige midler, er jo i virkeligheden at se, om vi har nogen mulighed for at finde et instrument, der kan skille lidt ud her, som netop kan gøre, at vi kan give rigeligt og rimeligt til dem, der har størst hjælp behov, og undgå at skulle give til dem, som måske kan klare det selv. Det var meningen med ændringen i bistandslovens § 48 og indførelsen af den behovsvurdering, der skulle foregå her. Det vil sige, at det er helt i overensstemmelse med de hovedspunkter på socialpolitikken, som i hvert fald hr. Poul Schlüter og jeg er ganske enige om.

Det, der nu er spørgsmålet, er, om den regel, der blev indført, og de administrative bestemmelser, som fulgte med, også virkelig har formået at løse den opgave at skille på rigtig måde. Det kan vi ikke vide i dag. Det er ikke rigtigt, at jeg, som hr. Henrik Toft forstod det, skulle have sagt, at jeg tilbageviser tanken om, at der er opstået utilsigtede virkninger i forbindelse med denne lovbestemmelse. Hvis jeg var sikker på, der ikke var opstået utilsigtede virkninger, ville jeg ikke have tilbudt at foretage en undersøgelse eller at afvente dens resultater; det har jo kun mening, hvis man lader spørgsmålet stå åbent.

Til gengæld vil jeg også gerne sige, at jeg synes, at man med dette som udgangspunkt ikke kan skubbe problemet væk. Hvis man skal økonomisere med de offentlige midler, kan man ikke slippe for at være konkret, og man kan heller ikke henvise til, at man har det ene eller det andet principielle standpunkt og derfor vifte tanken om undersøgelser af, hvordan det virkelig er foregået, til side.

Problemet er, om det er lykkedes at få en rimelig administration af loven, og i den forbindelse vil jeg gerne bekræfte, at jeg af fru Agnete Laustsen i dag har fået et enkelt eksempel, som jeg vil studere og lade indgå i mine overvejelser. Ganske på samme måde vil jeg bede om, at mennesker, som er i besiddelse af enkeltteksempler, gør mig bekendt med dem, således at jeg har en mulighed for at lade alt det indgå i vurderingen af, om

loven faktisk har fungeret ordentligt. Hvis det viser sig, at der er enkeltteksempler på, at der er opstået utilsigtede virkninger, er den nødvendige konsekvens af dette ikke, at man skal føre loven tilbage til den oprindelige skikkelse. Den nødvendige konsekvens kan være, at man skal lave administrationen om, og det er ganske præcis det, jeg tilbyder at medvirke til.

Må jeg til allersidst vende tilbage til hr. Tinning, som spurgte mig, hvordan det er gået til, at man har kunnet bevæge sig fra et skøn på 11 mill. kr. til et skøn på 40 mill. kr. Det skyldes ganske enkelt, at man, da man i sin tid lavede skønnet, skulle have et billede af, hvordan sammensætningen af den modtagerkreds, vi her taler om, var. Man måtte vide, om der var mange tilfælde med forholdsvis begrænsede behov, eller om gruppen var domineret af mennesker i en ganske alvorlig situation. Det vidste man ikke præcis på det tidspunkt, og derfor måtte man skønne, og man skønnede, at det var forholdsvis få, som var i den mindre belastede situation.

Det har nu vist sig, at disse mennesker udgjorde en langt større gruppe af den samlede modtagerkreds, end man havde forestillet sig, og det er årsagen til, at vi nu har et skøn på 40 mill. kr. Måske viser det sig at være højere. Den undersøgelse, jeg her har talt om, skulle netop også give et mere præcist udgiftsskøn og dermed også en bedre mulighed for at vurdere, om vi kan gennemføre en lovændring eller anden ændring, som måske med anvendelse af ganske få midler kan sikre, at de eventuelle utilsigtede virkninger af loven kan blive imødegået.

Taanquist (S):

Jeg vil gerne spørge fru Inge Krogh, hvad det helt nøjagtigt er, der har forårsaget kristeligt folkepartis ængstelse. Nå, fru Inge Krogh er ikke til stede; så nytter det ikke at spørge, for jeg får ikke noget svar alligevel.

Jeg vil gerne sige noget om handicap, for det er, som om vi taler en lille smule ved siden af hinanden. De, der står heroppe og i meget høje toner roser det foreliggende forslag, taler udelukkende om det, som jeg kalder børn med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap. Når jeg taler om børn med et handicap, som ikke nødvendigvis behøver tilskud, tænker jeg på de små handicap, hvor